

Theresa Hope

TITKOK

Első kötet

A halál érintése

1.

Fejezet A függöny mögött

Sokan nem ismerik az egyszerű napokban rejlő csodákat. Nem érzik, mennyi erő rejlik egyetlen mosolyban. Nem látják az ablakon beszűrődő napfény ragyogását és nem hallják a csicsergő madarak dalaiban az élet lüktető dobogását. Ezek az emberek korlátok közé zárva magukat, képtelenek megmutatni, hogy mi rejlik bennük.

Sajnos a pénz utáni sóvárgás sok értékes érzelmet szorít a háttérbe. Sokaktól nem áll távol az irigység és könnyedén eltapossák azokat, akik az útjukban állnak. A hatalom, a becsvágy és az elnyomás játéka mindig is jelen volt a történelemben. Példát azok mutatnak, akik képesek segítő kezet nyújtani a szükség legnehezebb óráiban is.

Én olyan nő akartam lenni, aki igazi változást hoz...

Mikor évekkel ezelőtt belevágtam ebbe az egészbe, nem gondoltam, hogy ilyen messzire juthatok. Ma is egy újabb mérföldkőhöz értem. Kétezer ember várta az előadásomat. Még soha nem jöttek el ennyien, hogy meghallgassanak. Hiába próbáltam higgadt maradni, az izgalomnak mégiscsak sikerült befurakodnia a tudatalattimba. Miközben belebújtam egyszerű szabású, szürke ruhámba, végig a szövegem gyakoroltam. Még fellélegezni sem volt időm, máris rám szabadult a fodrászom és a sminkesem. Hosszú, ébenfekete hajam röpké pillanatok alatt kontyba fogták és némi púder után kék festékkel emelték ki éjfékete szemeimet, melyben ezüst pöttyök csillantak. Többen hitték, hogy kontaktlencsét hordok, de erről szó sem volt. Már így születtem.

Épphogy csak elkészültem, már be is robbant az öltözőbe Melanie az asszisztensem. Ő volt az én jobb kezem. Mindig tombolt benne az energia, a munka iránti buzgósága egyetlen percre sem csillapodott. Általában kosztümöt hordott és lófarkba kötötte a haját.

– Remélem, készen állsz, mert kint már nagyon várnak rád. Hoztam neked valamit – fülig ért a szája. – Ez a fejmikrofon teljesen olyan, mint egy headset – segített feltenni. – Így szabadabban fogsz mozogni. Már a kivetítőket is beizzították. Ez nagy durranás lesz.

– Nem vagyok én sztár – kacagtam.

– De életművész igen! – az órájára pillantott. – Menni kell a színpadra.

Gyorsan felpattantam.

– Állj! Állj! – Melanie szinte rám kiabált. – Meztláb vagy!

– Basszus, a cipőm! – sebesen belebújtam a magas sarkúmba. – Na, így már jó – kacsintottam.

A színpadhoz vezető úton rengetegen szaladgáltak körülöttem. Nagyon sokan dolgoztak azért, hogy minden tökéletes legyen.

– Máris kezdünk! – lépett hozzám egy kedves mosolyú srác. Látszólag ő irányította az összes háttérmunkát. – Már csak ön hiányzik a színpadról! Ha bármilyen problémát észlel, csak intsen, és én máris intézkedem – megragadta a színpadot elrejtő függönyt. – Visszaszámlálok és indulhat is.

– Oké!

– Öt, négy, három, kettő, egy, színpadra!

Elhúzta a függönyt és én a fénybe léptem. Az emberek dübörgő tapssal fogadtak.

– Köszönöm – tártam szét a kezeim. – Üdvözlök mindenkit ezen a csodás napon Los Angelesben. Hatalmas meglepetés, hogy ilyen sokan eljöttek. A nevem, Chloe Diamond. Vannak, akik életmód tanácsadónak, pozitív gurunak, vagy éppenséggel szélhámosnak tartanak – elmosolyodtam. – Azt hiszem nagy a választék, de én inkább az egyszerűségekre törekszem. Azt mondanám, hogy szimplán túlélő vagyok. Tizenhét évesen még átlagos volt az életem. Gimisként gőzerővel hajtottam arra, hogy felvételt nyerjek a Harvardra. Persze a hétvégi bulikat sem hagytam ki, és mint minden lánynak, nekem is a fiúk körül forgott az eszem – tettem né-

hány lépést jobbra. Igyekeztem minél több emberrel szemkontaktust teremteni. – Aztán... – nyeltem egy nagyot. – Egy brutális szexuális bűncselekmény áldozata lettem. Ekkor teljesen összetört a körülöttem lévő világ. Minden jónak a helyét az örökös rettegés vette át. Nem mertem kimozdulni a házból, otthon folytattam a tanulmányaimat. Valamiért az évésben találtam nyugalmat. Ilyenkor csak átadtam magam a finom ízek mámorának és nem törődtem semmi mással. Így váltam stressz evővé. Két év alatt, összesen hatvan kilót híztam. Ezen a ponton végleg elszakadt bennem valami. Utolsó kétségbeesésemben úzótt vadként menekültem az öngyilkosságba. Azt hittem, a halál minden fájdalomra megoldást nyújthat. Ostoba gondolat volt ez, de erre csak akkor jöttem rá, mikor felébredtem a kórházban. Sokan mondanák pusztán szerencsének, a sors kiszámíthatatlan játékának, vagy Isten közbelépésének, hogy még időben rám találtak és megmentettek. Egy biztos! Akkor rájöttem, hogy már régóta én vagyok saját magam legnagyobb ellensége – a szívemre helyeztem a tenyerem. – Megéreztem mit veszthetek, ezért választottam az életet. Ehhez persze mindent előlről kellett kezdenem. Először a saját gyógyulásomra koncentráltam. Kialakítottam egy hatékony diétát és a sportolást sem hanyagoltam el. Többé nem zárkózhattam a négy fal közé. Mások felé nyitni és fesztelen beszélgetésekbe bocsátkozni, sokkal nehezebb feladatnak bizonyult, mint fogyókúrázni. De már nem adtam meg magam a feladás luxusának. Mi-